

Sygn. akt II CSK 240/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w L.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zakazanie naruszania praw ochronnych do znaków towarowych
i czynów nieuczciwej konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 709/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka H. sp. z o.o. w L. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 listopada 2013 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 lutego 2014 r., wydanego w sprawie A. sp. z o.o. w P. (działającej również jako następcą prawny "A." sp. z o.o. w K.) o zakazanie naruszeń praw ochronnych do znaków towarowych oraz czynów nieuczciwej konkurencji i oddalającego powództwo. Sądy obu instancji uznały, że powódka nie wykazała, by jej znak towarowy miał walor znaku renomowanego, ani by używanie przez pozwaną znaku zawierającego jeden element o tożsamym brzmieniu (wyraz „prenatal”) miało szkodliwy wpływ na odróżniający charakter znaku towarowego powódki. Sądy stwierdziły, że wskazane oznaczenie ma charakter ogólnoinformacyjny, zaś pozwana swoje produkty oznacza nie samym wyrazem "prenatal", lecz tym wyrazem, odmiennie pisanym (małą literą i w innej kolorystyce) dopełnia oznaczenie serii swoich produktów i w konsekwencji jej oznaczenie nie jest podobne do znaku powódki „w stopniu wyrażnie wprowadzającym odbiorców w błąd”. Z tych przyczyn Sądy nie stwierdziły stypizowanego w art. 296 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1117 ze zm. - dalej p.w.p.) naruszenia prawa ochronnego powódki na znak towarowy przez pozwaną. Sąd Okręgowy wskazał, że także znak towarowy pozwanej został zarejestrowany i że pozwana nie używa tego znaku bezprawnie, a powódka nie udowodniła, że działanie pozwanej zagrażało lub naruszało interes jej lub jej klientów. Sądy nie dopatrzyły się też w działaniu pozwanej czynu nieuczciwej konkurencji.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie art. 296 ust. 2 pkt 3) poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, naruszenie art. 3 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, ze zm., dalej „u.z.n.k.”) przez niewłaściwą wykładnię, naruszenie art. 156 ust. 1 p.w.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, naruszenie art. 296 ust. 2 pkt 2 p.w.p. oraz art. 10 ust. 1 u.z.n.k. poprzez ich błędną wykładnię, naruszenie art. 3 ust. 1 u.z.n.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie, a ponadto naruszenie art. 278 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

We wnioskach skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku

w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi ewentualnie uchylenie tego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości.

Pozwana wniosła o wydanie postanowienia o nie przyjęciu skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania. Pismo złożone zostało jednak po terminie przewidzianym dla odpowiedzi na skargę kasacyjną i zwrócona zarządzeniem z dnia 19 maja 2015 r., a następnie - za zezwoleniem Sądu - złożone повторно jako zwykłe pismo procesowe.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpoznania jej skargi wystąpieniem przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to znaczy ujawnieniem się w sprawie istotnego zagadnienia prawnego ujętego w pytaniu „czy wykazanie renomowanego charakteru znaku towarowego wymaga powołania biegłego?” Oczywiście zasadność skargi upatruje z kolei w przyjęciu przez Sąd Apelacyjny jako przyczyny odmowy udzielenia jej ochrony na podstawie art. 3 i art. 10 u.z.n.k. faktu rejestracji na rzecz pozwanej znaków towarowych zawierających sporne oznaczenie „prenatal” i przypisanie tej okoliczności znaczenia wyłączającego bezprawność działania w świetle ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Powołanie się na przesłankę wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego wiąże się z koniecznością wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym,

nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003/18/436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Przedstawione zagadnienie powinno być istotne ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Wskazana przesłanka przedsądu nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a w sprawie nie wystąpiły okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, LEX nr 1802572).

Z tej ostatniej przyczyny zagadnienie wskazane przez skarżącą nie może zostać uznane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Okoliczności uzasadniające potrzebę skorzystania z wiadomości specjalnych, jakimi dysponuje biegły wielokrotnie były omawiane w orzecznictwie z zaznaczeniem, iż jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych dowód z opinii biegłego nie powinien być pominięty, nawet gdyby członek składu orzekającego takie wiadomości posiadał, ponieważ w ten sposób strony zostałyby pozbawione możliwości stawiania pytań i krytyki określonego poglądu, a nadto nastąpiłoby niedopuszczalne połączenie funkcji sędziego i biegłego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2000 r., IV CKN 1209/00, LEX nr 52621 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2011 r., III CSK 3/11, LEX nr 1110991, czy z 12 czerwca 2014 r., II CSK 450/14, LEX nr 1754049). Kwestia ta omawiana była także w kontekście ochrony znaków towarowych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r., IV CSK 393/10, OSNC 2011/11/127).

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym

charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Niniejsza skarga nie spełnia tych warunków. Ochrona znaków towarowych podobnych do oznaczeń ogólnoinformacyjnych (opisowych) jest ograniczona do przypadków naruszenia zasad uczciwej konkurencji poprzez zastosowanie w obrocie oznaczeń identycznych, czy też podobnych w stopniu wyraźnie wprowadzającym odbiorców w błąd, a wystąpienie takiego stanu w niniejszej sprawie nie jest okolicznością nie budzącą żadnych wątpliwości.

W związku z powyższym uznać należy, iż wymienione przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby wystąpiły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Oddaleniu podlegał wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w piśmie przygotowawczym z 26 maja 2015 r. Pismo to zostało złożone po upływie terminu z art. 398⁷ § 1 k.p.c. i nie stanowi odpowiedzi na skargę w rozumieniu tego przepisu. Nie uzasadnia też wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację, skoro nie ma takiego charakteru (postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999/4/79).